

Vorbij het Onbekende

Zuidelijke
Koninkrijken

Schaduwbos

Zilver sluier

De Dorre Velden

Bosrijk
van
Ambala

Ravijnen van St. Aegolius

St. Aegolius Internaat
voor Verweesde Uilen



Punt van de
Gebroken Klauwen

Noordelijke Koninkrijken

Schiereiland
van de
Bosgeesten

Ijsstraat

Zee van Hoolemere

Kaap der
Steenuilen

Eiland van de
Grote Boom van Ga'Hoole

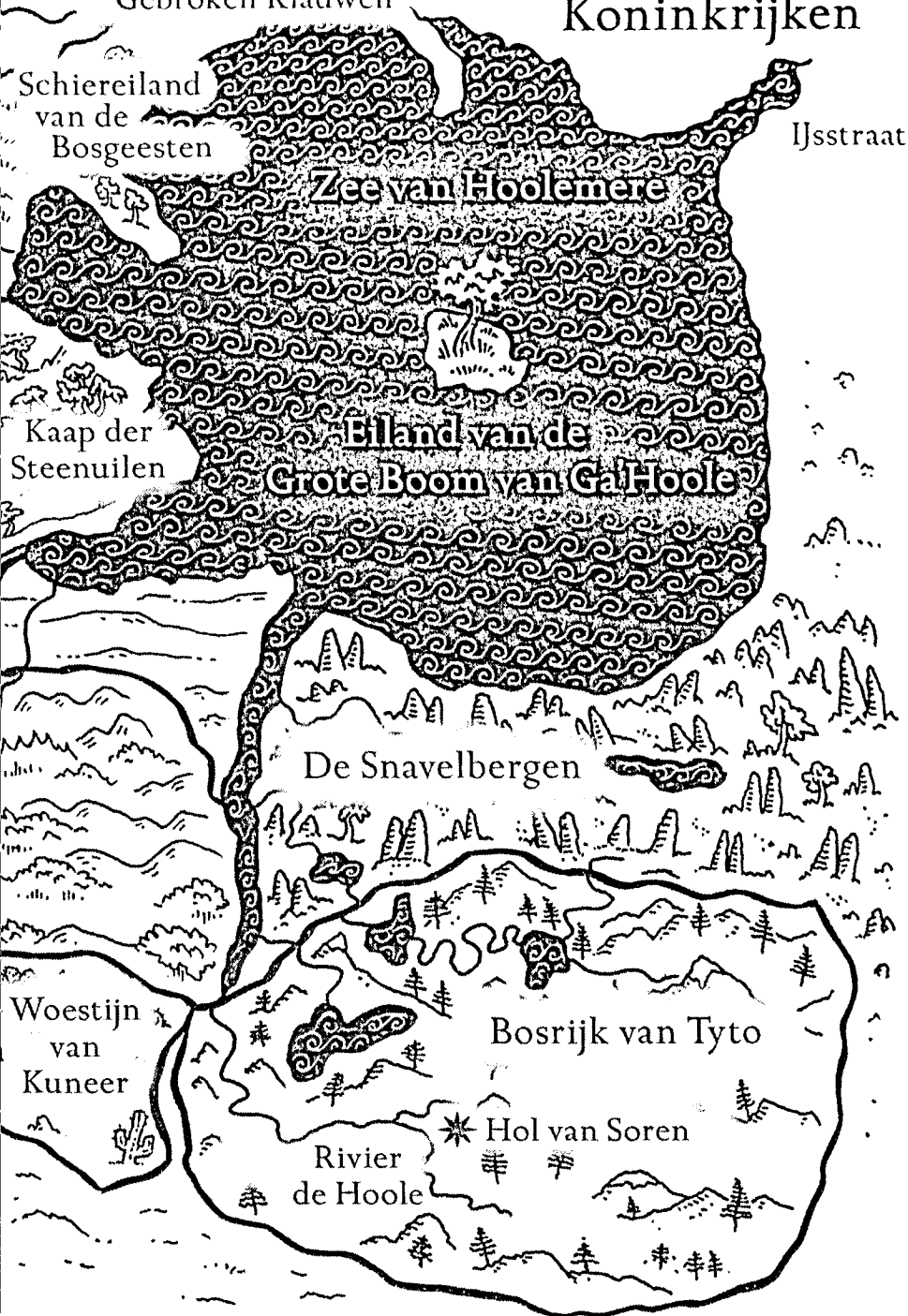
De Snavelbergen

Woestijn
van
Kuneer

Bosrijk van Tyto

Rivier
de Hooole

Hol van Soren



DE LEGENDE VAN DE WACHTERS

De strijd om Ga'Hoole

*...de vier jonge uilen zagen onder zich de
enorme zee, die schitterde in het zilver van
het maanlicht. En meteen daarachter reikten
de takken van de grootste boom die ze ooit
hadden gezien naar het donker. Daar stond
de Grote Boom van Ga'Hoole.*

DE LEGENDE
VAN DE
 WACHTERS
De strijd om Ga'Hoole

KATHRYN LASKY

Manteau

Voor Max, die werelden bedenkt – K.L.

Oorspronkelijke titel: *The Guardians of Ga'Hoole. The Journey*

© 2003 by Kathryn Lasky. All rights reserved. Published by arrangement with Scholastic Inc., 557 Broadway, New York, NY 10012, USA.

© 2013 Nederlandse vertaling Uitgeverij Manteau / WPG Uitgevers België nv, Mechelsesteenweg 203, B-2018 Antwerpen en Emmy Middelbeek

www.manteau.be

info@manteau.be

Vertegenwoordiging in Nederland

Singel 262

1016 AC Amsterdam

Postbus 3879

1001 AR Amsterdam

Vertaling: Emmy Middelbeek

Omslagontwerp: © Hauptmann & Kompanie Werbeagentur, Zürich

Vormgeving binnenwerk: Ready2Print

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 223 2916 0

D/2013/0034/251

NUR 283

INHOUD

1	Kraaien	7
2	De verliefde kerkuilen	23
3	Twilight gaat uit zijn bol	31
4	Wegwezen! Wegwezen!	35
5	De Spiegelmeren	45
6	De Ijsstraat	53
7	Op zoek naar de Grote Boom	69
8	De eerste nacht	79
9	Het uilenparlement	91
10	Twilight aarzelt	99
11	De Gouden Klauwen	105
12	Hukla, hukla en hoop	111
13	In de bibliotheek	125
14	De nachtvlucht	135
15	Op bezoek bij Bubo	145
16	De stemmen in de wortels	161
17	De weerbrigade	169
18	Wat mevrouw Plithiver graag wil	179
19	Op bezoek bij Madame Plonk	189
20	Brand!	193
21	In vuur en vlam	207
22	Uilskuikenalarm	215
23	Eindelijk!	223
24	Kraamster Eks	231
25	In de randen van de nacht	237



Kraaien

Soren voelde de blindslang bewegen tussen de veren rond zijn schouders toen hij en de drie andere uilen tegen de striemende wind optornden. Ze vlogen nu al urenlang en het leek wel of in de laatste minuten het duister langzaam begon te vervagen en het donker van de nacht plaatsmaakte voor het eerste schemerlicht van de ochtend. Onder hen slingerde de rivier als een donker lint over de aarde.

‘Zullen we nog doorgaan, ook al is het al licht?’ vroeg Twilight, de enorme laplanduil die in de luwte van Soren vloog. ‘Het is niet ver meer, ik voel het.’

Ze wilden naar de Zee van Hoolemere. In het midden van die zee lag een eiland en op dat eiland stond een boom, die de Grote Boom van Ga’Hoole werd genoemd. In die boom woonde een groep uilen. Men zei dat deze uilen elke nacht het donker ingingen om goede daden te verrichten. De wereld van de uilen had dringend behoefte aan deze ondersteuning, want een verschrikkelijk kwaad dreigde alle koninkrijken te vernietigen. Diep in een doolhof van kloven en ravijnen leefde een

gewelddadig uilenvolk, dat aan het hoofd stond van het St. Aegolius Internaat voor Verweesde Uilen. Het kwaad van St. Aegolius had elk uilenrijk al op de een of andere manier bereikt. Soren en zijn beste vriend Gylfie, het kleine kabouteruiltje, waren allebei ontvoerd door verkenners van St. Aegolius, toen ze als uilskuikens nog niet konden vliegen. Twilight was ook ontvoerd, maar hij was er, anders dan Soren en Gylfie, in geslaagd om te ontsnappen voordat hij goed en wel in de grotten gearriveerd was. Diggers jongste broer was opgegeten door een verkenner van St. Aegolius en zijn ouders waren later vermoord. Soren en Gylfie hadden Twilight en Digger, een holenuil, ontmoet vlak na hun gewaagde ontsnapping uit de ravijnen van St. Aegolius.

Hoewel de vier uilen elkaar hadden ontmoet als wees, waren ze ondertussen veel meer. In een slag in de woestijn waarbij de twee wreedste strijders van St. Aegolius waren omgekomen, hadden ze diep in hun spiermaag, daar waar alle uilen de hevigste emoties voelen, geweten dat ze onafscheidelijk waren. Ze zouden voor altijd samen optrekken en hetzelfde doel nastreven: de wereld van de uilen behoeden voor het kwaad. Ze hadden elkaar daar, in die woestijn die was doordrenkt met bloed, onder het zilveren licht van de maan, trouw gezworen. Ze zouden naar Hoolemere gaan. Ze hadden een bondgenootschap gesloten en wisten dat ze de Grote Boom moesten gaan zoeken. De Grote Boom vormde in hun ogen het toevluchtsoord voor wijsheid en edelmoedig-

heid in een wereld die steeds waanzinniger en laaghartiger werd. Ze moesten hun soortgenoten waarschuwen voor het kwaad dat hen bedreigde. Ze moesten deel worden van dat oude koninkrijk van wachters op geluidloze vleugels.

Weliswaar kenden ze de rivier die ze volgden niet, maar Twilight wist zeker dat het een zijarm van de Hoole was, die in de Zee van Hoolemere uitkwam. Het kon niet ver meer zijn. Alleen al de gedachte aan het legendarische eiland in de zee gaf de vier uilen nog meer kracht om tegen de wind op te tornen.

Soren voelde hoe mevrouw Plithiver in zijn veren bewoog. Mevrouw P., zoals hij haar noemde, was de oude nesthulp in het hol waar Soren met zijn ouders had gewoond. Blindslangen werden geboren zonder ogen en hadden op de plaats waar hun ogen moesten zitten, twee smalle inkepingen. De reptielen met hun roze schubben werden door veel uilen gehouden om hun nest te verzorgen. Blindslangen zorgden ervoor dat het uilen-nest schoon bleef en vrij was van maden en allerlei ongedierte dat zijn weg vond naar het nest. Soren had gedacht dat hij mevrouw P. nooit meer zou zien, maar een paar dagen na zijn ontsnapping uit St. Aegolius hadden ze elkaar teruggevonden. Ze had hem verteld wat Soren al had vermoed – dat zijn oudere broer Kludd hem uit het nest had geduwd toen zijn ouders op jacht waren. Hoewel hij de val had overleefd, kon Soren toen nog niet vliegen en was hij overgeleverd geweest aan

roofdieren op de grond. Een roofdier op de grond! Wie had ooit kunnen denken dat andere uilen het grootste gevaar zouden vormen? Tot het moment dat hij ontvoerd werd en voelde hoe hij in de nachtelijke lucht werd meegenomen door een paar klauwen, had Soren altijd gedacht dat de grootste vijand in het bos – vanuit uilenstandpunt dan – een wasbeer was.

Mevrouw P. had hem ook verteld dat Kludd hetzelfde had gedaan met Eglantine, hun kleine zusje. Toen mevrouw P. in opstand was gekomen, had Kludd gedreigd haar op te eten, dus had de oude slang geen andere keus gehad dan te verdwijnen – zo snel mogelijk.

Nu gleed mevrouw P. naar Sorens linkeroor, het oor dat verder omhoog zat dan het rechter en voor haar het gemakkelijkste te bereiken was. ‘Soren,’ fluisterde ze, ‘ik weet niet of het wel zo’n goed idee is om nog verder te vliegen nu het licht is. We willen toch niet overvallen worden?’

‘Overvallen?’ vroeg Soren.

‘Je weet wel, kraaien.’

Soren voelde een rilling door zijn spiermaag gaan.

Misschien zou hij, als mevrouw Plithiver niet haar waarschuwing in zijn oor had gefluisterd, het puffende geluid van vleugels – en niet de vleugels van uilen – niet hebben gehoord.

‘Kraai aan de loefzijde!’ riep Gylfie en opeens werd de roze ochtendhemel zwart.

‘We worden aangevallen!’ krijste Twilight.

Oh, Wijze Uil! dacht Soren. Dit was het ergste dat een uil die overdag vloog, kon overkomen. Maar het was nog heel erg vroeg. Er was niets mis met kraaien in de nacht, dan waren uilen de ergste vijanden voor kraaien. Ze konden hen aanvallen als ze sliepen, maar kraaien overdag was een heel ander verhaal. Kraaien overdag waren verschrikkelijk. Als een kraai overdag een uil ontdekte, ook al was het maar één kraai, dan seinde die vogel andere kraaien in. Al snel kwam er dan een hele groep, die de uilen aanviel. Ze doken met hun scherpe snavels naar de kop van de uilen en probeerden hen de ogen uit te pikken.

‘Verspreiden!’ riep Gylfie. ‘Verspreiden en loopings maken!’

Opeens leek Gylfie overal tegelijk te zijn. Ze was net een dol geworden insect zoals ze door de lucht schoot. Soren, Digger en Twilight volgden haar voorbeeld. Soren begreep al snel dat Gylfie met de loopings en spiraalduiken tussen de kraaien door omhoog schoot. Ze pikte daarbij pijlsnel naar de onderkant van hun vleugels, en de kraaien moesten hun vleugels dan ter bescherming vlak langs hun lijf leggen, waardoor ze hoogte verloren.

‘Let op, er komt er een aan de achterkant’, siste mevrouw P. ‘Doe je staartveren aan de windkant omhoog.’

Voorzichtig gleed mevrouw P. over Sorens rug naar zijn staart. Hij veranderde de stand van zijn vleugels. Zelfs al woog mevrouw P. niet veel, als ze zich bewoog voelde hij zijn evenwicht wankelen. Mevrouw P. kon de stin-

kende adem van de kraai ruiken toen deze dichterbij kwam. Soren begon aan een duik. Mevrouw P. was nu bij zijn staartveren, die stugger en grover waren. Een stinkende wolk sloeg haar tegemoet. Mevrouw Plithiver richtte zich op. 'Uitschot van de hemel, vloek van de aarde, tuig van Daarginds. Vulgaire zwartrokken!' tierde ze. Daarginds, dat was hoe alle blindslangen de hemel noemden, omdat die zo ver weg was. Ongeveer zo ver als iets maar kon zijn voor een slang. Haar allerergste belediging had mevrouw P. echter voor het laatst bewaard: 'Natpoeper!' Blindslangen waren altijd diep onder de indruk van het spijsverteringskanaal van uilen, die hun ontlasting in keurige bolletjes door hun snavel naar buiten werken. Alle andere vogels noemden ze dan ook misprijzend 'natpoeper'.

De kraai leek midden in de vlucht af te remmen. Zijn snavel viel open, zijn vleugels bewogen niet langer.

Kraaien zijn simpele vogels. En wat deze kraai zojuist had gezien en gehoord – een slang die verwensingens siste en oprees uit de rugveren van een uil – ging zijn beperkte verstand te boven. Hij jijpte, wat betekent dat hij gewoonweg verstijfde in de vlucht en naar beneden dwarrelde als een blaadje.

De andere kraaien waren tegen die tijd al verdwenen. Twilight vloog omhoog naar Soren. 'Digger is gewond.' En toen Soren in Diggers richting keek, zag hij dat de holenuil inderdaad gevaarlijk naar één kant overhelde. 'We moeten ergens landen.'

Gylfie kwam erbij, buiten adem. 'Ik weet niet hoe lang Digger het nog vol kan houden. Hij kan niet recht vliegen.'

'Naar welke kant helt hij over?' vroeg mevrouw P.

'Naar de lijzijde, dus van de wind af', zei Twilight.

'Vlug!' drong mevrouw P. aan. 'We gaan er naartoe. Misschien kan ik hem helpen.'

'U?' vroeg Twilight een beetje ongelovig.

'Liefje, weet je nog wel dat Digger me toen in de woestijn vroeg of ik op zijn rug wilde? Misschien is dit het juiste moment.'

Niet veel later vlogen ze vanaf de windkant op Digger af.

'Digger,' zei Soren, 'we weten dat je gewond bent.'

'Ik weet niet of ik het nog lang volhoud', kreunde de holenuil. 'Ik zou zo graag willen lopen.'

'Hier vlakbij staat een groepje bomen', zei Soren. 'Mevrouw P. heeft een plan om je te helpen.'

'En dat is?'

'Ze gaat op je goede vleugel zitten. Daardoor wordt de andere vleugel een beetje opgetild en wordt de luchtweerstand verminderd. Gylfie vliegt dan onder je gewonde vleugel en zorgt zo dat er een opwaartse luchtstroom ontstaat. Het kan best eens werken.'

'Ik weet het niet', gromde Digger somber.

'Je moet vertrouwen hebben, jongeman, vertrouwen!' spoorde mevrouw Plithiver hem aan. 'Kom op, we gaan het proberen!'

‘Ik denk echt dat het niet lukt’, hijgde Digger.

‘Je kunt het, echt, je kunt het’, zei mevrouw P. Haar stem werd steeds indringender. ‘Je gaat de finish halen. Je vliegt naar de bossen, naar de bomen, naar Hoolemere. Je hebt de strijd tegen de kraaien gewonnen. Je hebt door woestijnen gehold. Je vecht door te vliegen. Je vliegt naar de wind, naar het licht, naar deze nieuwe dag. Wat het ook kost: je vliegt verder. Je geeft niet op. Je gaat deze vlucht afmaken.’ De stem van mevrouw P. leek op te stijgen in het licht van de vroege morgen en op de een of andere manier kregen ze allemaal weer vertrouwen in hun tocht.

Soren vloog dichter naar Digger toe, zodat uiteindelijk zijn vleugel de punt van Diggers goede vleugel raakte. Ze waren klaar voor de overstap. ‘Nu, mevrouw P.! Doe het!’ De oude nesthulp gleed over. Soren voelde hoe de luchtdruk onder zijn vleugels verschoof. Hij moest heel erg zijn best doen om niet te buitelen nu er minder weerstand was. Maar als hij al bang was, wat moest mevrouw P. dan wel niet voelen nu ze blindelings naar de punt van zijn vleugel gleed, waar ze de hachelijke overstap naar Digger zou maken.

‘Ik ben er bijna, liefje, ik ben er bijna. Houd je vleugel nu heel stil.’

Opeens was ze weg. Sorens vleugel voelde heel licht. Hij draaide zijn kop om. Het was haar gelukt. Ze kroop nu omhoog naar de basis van Diggers vleugel. Het werkte. Digger vloog nu gelijkmatiger.

‘Het gaat lukken! Het gaat lukken!’ riep Twilight triomfantelijk terwijl hij samen met Gylfie voor een opwaartse luchtstroom zorgde, waarmee ze Digger ondersteunden.

Uiteindelijk landden ze in een grote sparrenboom. Er was een perfect hol waar ze de dag in konden doorbrengen. Mevrouw Plithiver ging onmiddellijk als een razende aan de slag. ‘Ik moet wormen hebben. Van die dikke, en bloedzuigers. Vlug, allemaal aan het werk! Als jullie ze halen, dan blijf ik bij Digger.’

Mevrouw Plithiver kroop over Diggers rug omhoog. ‘Dit doet geen pijn, liefde, maar ik wil wel even voelen wat die gemene kraaien hebben gedaan.’ Voorzichtig liet ze haar gevorkte tong over de wond gaan. ‘Het is niet diep. Ik kan misschien het beste op de wond gaan liggen tot ze terug zijn. De huid van een slang kan een wond vaak heel goed genezen. Mijn huid droogt de wond alleen iets te veel uit als ik dat lang doe, en daarom wil ik wormen.’

Al snel waren de drie uilen terug met de wormen en de bloedzuigers die mevrouw P. had gevraagd. Ze gaf Soren opdracht om twee bloedzuigers op de wond te leggen. ‘Dat zuivert de wond. Je weet niet hoe smerig kraaien zijn!’

Nadat de bloedzuigers hun werk hadden gedaan, haalde mevrouw Plithiver ze weg en verving ze voorzichtig door twee dikke wormen.

Digger slaakte een zucht. 'Dit is echt lekker!'

'Ja, er is niets zo goed tegen wondpijn als een dikke, slijmerige worm. Je kunt morgen gewoon weer vliegen.'
'Dank u wel, mevrouw P. Dank u wel!' Digger glimlachte even naar mevrouw P. In zijn grote gele ogen stond de verbazing te lezen dat hij ooit had overwogen een slang als deze te verorberen. Woestijnuilen als Digger waren namelijk dol op slangenvlees.

In de sparrenboom waar ze neergestreken waren, was ook een hol. Hier woonde een familie gemaskerde uilen.

'Ze lijken sprekend op jou, Soren', zei Gylfie. 'En ze komen op bezoek.'

'Een gemaskerde uil lijkt helemaal niet op mij', antwoordde Soren. Iedereen zei dat altijd. Hij had zijn ouders daar ook vaak over horen klagen. Ja, ze hadden inderdaad allebei een wit gezicht en bruingele vleugels, maar gemaskerde uilen hadden heel veel spikkels op hun borst en hun kop.

'Komen ze op bezoek?' vroeg mevrouw P. 'Lieve hemel, het is hier zo'n bende. We kunnen echt geen bezoek ontvangen nu. Ik moet eerst deze arme uil verzorgen.'

'Ze hebben gehoord van de aanval', vertelde Gylfie. 'We zijn een beetje beroemd.'

'Waarom dat?' vroeg Soren.

'Ik denk dat die bende kraaien echt als heel gemeen bekendstaat. De uilen kunnen gewoon niet geloven dat we ze verjaagd hebben', antwoordde Gylfie.

Even later hoorden ze de gemaskerde uilen aankomen. Een van hen stak haar kop om de hoek van het hol. 'Mogen we even binnenkomen?' Het was het vrouwtje. Het was waar: al behoorden gemaskerde uilen tot hetzelfde geslacht als de uilen van Sorens familie, de kerkuilen, toch leken ze niet heel veel op elkaar.

'Zie je wat ik bedoel?' fluisterde Soren tegen Gylfie. 'Ze zijn echt heel anders. Moet je eens zien hoeveel groter en donkerder ze zijn.' Gylfie kon niet anders dan knikken.

'We willen dolgraag de dappere uilen ontmoeten die het tegen de kraaien hebben opgenomen', zei het mannetje.

'Ja, hoe hebben jullie dat gedaan?' Een heel klein uilskuiken, dat nog maar net veren had, gluurde naar binnen.

'Oh, zo moeilijk was het niet', zei Twilight en boog bescheiden zijn kop.

'Niet zo moeilijk?' schoot mevrouw Plithiver uit. 'Het was het moeilijkste wat ik ooit heb gedaan!'

'U?' riep het mannetje van de gemaskerde uilen uit.

'Ze heeft natuurlijk niets bijgedragen aan het gevecht met de kraaien, ze is een gewone nesthulp', zei zijn vrouwtje op hooghartige toon.

Mevrouw Plithiver leek een beetje te verbleken. Ze gaf een van de wormen die van Diggers vleugel leek te krui-
pen, een por.

'Ze heeft er alles aan bijgedragen!' viel Soren uit en op-

eens leek hij net zo groot als de gemaskerde uilen. ‘Als mevrouw P. er niet geweest was, zou ik van achteren aangevallen zijn en dan zou die arme Digger het niet naverteld hebben.’

De gemaskerde uilen knepen hun ogen tot spleetjes. ‘Zo zo.’ Het grote vrouwtje snoof en hipte nerveus van haar ene poot op de andere. ‘We zijn het niet gewend dat onze nesthulp zo zelfbewust is. Onze nesthulpen zijn vrij volgzzaam, vergeleken bij deze... Hoe noemen jullie haar eigenlijk?’

‘Dit is mevrouw Plithiver’, zei Soren heel nadrukkelijk. Hij kon de minachtig in zijn stem nauwelijks verbergen. ‘Juist ja’, antwoordde het vrouwtje zenuwachtig. ‘Nu ja, wij houden er niet van dat de nesthulp zich met onze zaken bemoeit.’

‘Het was niet bepaald een feestje daarboven in de lucht, mevrouw’, zei Twilight fel.

‘Eh, ja... Nu, vertel eens, jongelui’, zei het mannetje, dat wanhopig probeerde van onderwerp te veranderen. ‘Wat is jullie reisdoel? Wat zijn jullie plannen?’

‘We zijn op weg naar Hoolemere en de Grote Boom van Ga’Hoole’, zei Soren.

‘Oh, interessant’, antwoordde het vrouwtje met een stem waar de spot van afdroop.

‘Oh mama,’ zei het uilskuiken, ‘daar heb je laatst ook over verteld. Zullen wij er ook naartoe gaan?’

‘Onzin. Je weet hoe we denken over sprookjes.’

Het uiltje boog verlegen zijn kop.

‘Het is geen sprookje’, zei Gylfie.

‘Dit kun je niet menen, jongedame’, zei het mannetje.

‘Het is gewoon een oud verhaal, een legende.’

‘Ik zal je iets vertellen’, zei het vrouwtje en Soren vond haar steeds minder sympatiek. ‘Het is niet goed om te geloven in dingen die je niet kunt zien, niet kunt aanraken of niet kunt voelen. Het is tijdsverspilling. Gezien de ontwikkeling van jullie veren, en zeker van jullie klauwen, is het overduidelijk dat jullie wezen zijn of vluchtelingen. Waarom zouden jullie anders op zo’n gevaarlijk uur van de morgen langs de lucht zwieren? Ik denk dat jullie ouders zich voor jullie zouden schamen als ze het wisten. Ik kan niet zeggen dat jullie uit een goed legsel komen.’ Ze keek Soren recht aan en kneept haar ogen tot spleetjes.

Soren dacht dat hij zou ontploffen van woede. Hoe wist die uil wat zijn ouders zouden denken? Hoe durfde ze te suggereren dat ze hen zo goed kende dat ze wist dat zij zich voor hem zouden schamen?

Toen klonk er een zacht, sissend geluid. ‘En ik schaam me voor iemand die wel ogen heeft, maar toch niets ziet.’ Het was mevrouw Plithiver. Ze gleed vanuit de hoek op hen af. ‘Hoewel het heel gewoon is om te kunnen kijken als je twee gezonde ogen hebt.’

‘Waar heeft ze het over?’ vroeg het mannetje.

‘Waar zijn de dagen dat een nesthulp nog gewoon deed wat ze moest doen en haar mond hield? Niet te geloven dat een nesthulp zich dit permitteert!’ zei het vrouwtje.

‘Oh,’ zei mevrouw Plithiver, ‘en ik ga nog een beetje verder, als je het mij toestaat.’ Ze richtte zich op zodat ze een prachtige kronkeling maakte en keek Soren aan.

‘Natuurlijk, mevrouw Plithiver, ga door,’ zei Soren.

‘Ik ben een blindslang, maar wie zegt dat ik niet net zoveel kan zien als u?’ Ze draaide haar kop met een ruk in de richting van het vrouwtje, dat leek te schrikken toen mevrouw Plithiver haar recht aankeek met de twee kleine deukjes. ‘Wie zegt dat ik niets kan zien? Het is zo gewoon om te kijken met je ogen. Ik kijk met mijn hele lijf – mijn huid, mijn botten, de winding van mijn ruggengraat. En tussen het langzame kloppen van mijn uiterst trage hart, voel ik de wereld hier en daar. Ik ken Daarginds. Oh zeker, ik kende het al voordat ik er ooit terecht kwam. Maar zei ik voordien dat het niet bestond? U zou me voor gek versleten hebben, madame, als ik had gezegd dat uw hemel niet bestaat omdat ik die niet kan zien of erin kan vliegen. En wat bent u dom dat u denkt dat Hoolemere niet bestaat!’

‘Wel heb je ooit...’ De gemaskerde uil hapte naar lucht. Ze keek haar man verbijsterd aan. ‘Ze noemt me dom!’ Maar mevrouw Plithiver was nog niet klaar. ‘De hemel bestaat niet alleen in de vleugels van een vogel, in een prikkel in hun veren en hun bloed en hun botten. Daarginds is er voor alle wezens die hun hart en hun zintuigen openstellen om te voelen, te weten op de diepste manier. En als Daarginds roept, spreekt het tot ons allemaal, of we het nu de hemel noemen, of Hoolemere of Glaumora.’

Glaumora was de speciale hemel waar de ziel van alle uilen naartoe ging na hun dood. 'Dus misschien', besloot mevrouw Plithiver haar betoog, 'zijn er wezens die hun ogen kwijt moeten raken om te kunnen zien.' Mevrouw P. boog haar kop met een gracieus gebaar en gleed terug in haar hoekje. Het werd doodstil in het hol.

De vier jonge uilen wachtten tot het Eerste Donker om te vertrekken. 'Er wordt niet meer gevlogen als het licht is', zei mevrouw Plithiver, die zich oprolde in Sorens nekken. 'Afgesproken?'

'Afgesproken', antwoordden de uilen meteen.

Ze kwamen nu bij de grenzen van het Bosrijk van Tyto, het koninkrijk waar Sorens familie vandaan kwam. Hoewel hij net zo waakzaam en kundig als altijd vloog, voelde mevrouw Plithiver een zekere onrust in de jonge uil. Hij mengde zich niet in het geklets van de anderen. Ze wist dat hij aan zijn ouders dacht, aan het gezin dat hij kwijt was en vooral aan zijn zusje Eglantine, waar hij zo dol op was. De kans dat hij ooit een van hen terug zou vinden, was vrijwel nihil. Ze wist ook dat Soren dat wist, maar dat het toch pijn deed. Hij had het niet precies omschreven als pijn. Toen ze elkaar onlangs hadden teruggevonden, had hij alleen maar tegen haar gezegd dat het leek of een stukje van het gat in zijn maag gerepareerd was. Maar mevrouw P. wist dat ondanks het lapje dat zij vormde, het gat er nog altijd was. Toen de eerste sterren begonnen te vervagen, zochten ze